

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència del Ple del Tribunal Constitucional, de 10 de juny de 2026, per la qual es desestima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern d'Aragó contra la **Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya**.

El Ple del Tribunal Constitucional acorda desestimar, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat plantejat pel Govern d'Aragó contra la Llei orgànica 1/2024, de 10 de juny, d'amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya (coneguda com la Llei orgànica d'amnistia), sobre la base dels següents arguments jurídics:

- En primer lloc, el Tribunal Constitucional recorda que la majoria de les al·legacions presentades en el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern d'Aragó ja van ser resoltes a la STC 137/2025, de 26 de juny, i a la STC 165/2025, de 8 d'octubre, per les quals es van resoldre dos recursos d'inconstitucionalitat interposats contra la mateixa llei orgànica, remetent-se a la doctrina establerta en aquestes.
- En segon lloc, en relació amb la impugnació d'inconstitucionalitat sobre el conjunt de la Llei orgànica, en què el recurrent sosté que la Constitució espanyola prohibeix l'amnistia, el Tribunal Constitucional desestima aquesta al·legació remetent-se a la doctrina fixada en les sentències esmentades, on es va establir que la Constitució espanyola no prohibeix l'amnistia, atès que no existeix cap precepte a la Carta magna que la proscriu i, per tant, tot allò que no està expressament prohibit està admès, d'acord amb el principi de vinculació negativa.

Així mateix, en relació amb l'al·legació que el legislador ordinari hauria incorregut en arbitrietat, el Tribunal Constitucional la desestima igualment, de conformitat amb els arguments exposats en la STC 137/2025 i en la STC 165/2025.

Igualment, desestima les al·legacions relatives a una suposada vulneració dels principis de separació de poders i de reserva de jurisdicció, d'acord amb la doctrina fixada en les sentències esmentades.

- En tercer lloc, pel que fa a la impugnació de l'apartat 1 de l'article 1 de la Llei orgànica 1/2024 per vulneració del principi d'igualtat, com a conseqüència de l'exclusió de l'àmbit d'aplicació de l'amnistia dels qui haguessin comès delictes amb motiu de l'oposició al procés secessionista, el Tribunal Constitucional desestima aquesta al·legació per pèrdua sobrevinguda de l'objecte, ja que la STC 137/2025, de 26 de juny, va declarar la inconstitucionalitat i nul·litat del precepte per vulneració del principi d'igualtat, establint que l'amnistia s'ha d'aplicar tant als qui van cometre delictes vinculats al suport al procés secessionista com als qui s'hi van oposar.
- En quart lloc, respecte de l'al·legació sobre el règim temporal de la Llei orgànica 1/2024, regulat a l'apartat 3 de l'article 1, el Tribunal Constitucional també la desestima per pèrdua sobrevinguda del seu objecte, ja que aquest precepte va ser declarat inconstitucional i nul per la STC 137/2025, de 26 de juny.
- Finalment, la mateixa sort corren la resta d'al·legacions formulades en el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern d'Aragó contra la Llei orgànica 1/2024.

Tal com s'ha indicat, aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, sinó per majoria, i s'hi van formular vots particulars per part de la magistrada Concepción Espejel Jorquera i dels magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla i César Tolosa Tribiño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Interlocutòria](#) de la Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, de 15 d'abril de 2026, per la qual s'acorda la inadmissió a tràmit del recurs de cassació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Madrid contra la sentència de 17 de setembre de 2024 dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, per la qual es va estimar parcialment el recurs d'apel·lació presentat pel grup VOX de l'Ajuntament de Madrid contra l'Ordenança municipal 10/2021, de 13 de setembre, per la qual es modifica l'**Ordenança municipal de mobilitat sostenible**, de 5 d'octubre de 2018, en no apreciar-se interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, atès que la impugnació es basava únicament en qüestions de fet i en la valoració de les proves pericials practicades, circumstàncies excloses de la cassació en virtut de l'article 87 bis.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La Secció Primera (d'admissió dels recursos de cassació i declaració dels mateixos com d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència), mitjançant interlocutòria de 15 d'abril de 2026, va acordar inadmetre el recurs de cassació presentat per la representació processal de l'Ajuntament de Madrid davant la sentència de 17 de setembre de 2024 dictada per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en no apreciar interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, atès que els arguments jurídics en què es fonamenta el recurs de cassació es refereixen a qüestions de fet i a la valoració de les proves practicades en el procés, circumstàncies excloses dels recursos de cassació d'interès cassacional objectiu de conformitat amb el que disposa l'article 87 bis.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, amb imposició de costes.

Els antecedents de la interlocutòria són els següents:

- La representació processal del grup municipal de VOX de l'Ajuntament de Madrid, del grup parlamentari de VOX de l'Assemblea de Madrid i del partit polític VOX va interposar recurs contenciós administratiu contra l'Acord de l'Assemblea de l'Ajuntament de Madrid, de 13 de setembre de 2021, pel qual es va aprovar l'Ordenança 10/2021, de modificació de l'Ordenança de mobilitat sostenible; recurs que va correspondre i es va substanciar davant la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.
- La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, mitjançant sentència de 17 de setembre de 2024, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu, anul·lant diversos preceptes de l'esmentada ordenança municipal, principalment els relatius a la delimitació i al règim de funcionament de les zones de baixes emissions.

Aquesta sentència assenyala com a motius d'anul·lació, fonamentalment:

- D'una banda, la insuficiència de l'informe d'impacte econòmic, en tant que en el procediment d'elaboració de l'ordenança no es van tenir suficientment en compte les conseqüències econòmiques derivades de les restriccions a la circulació, havent-se d'haver realitzat una ponderació adequada del balanç entre beneficis i costos i la possibilitat d'adoptar mesures menys restrictives amb un efecte equivalent, tot això en el marc del principi de bona administració en l'exercici de la potestat reglamentària.
- D'altra banda, les deficiències de l'informe d'impacte ambiental, especialment pel que fa a la manca de valoració d'alternatives i a la insuficient justificació de les mesures finalment adoptades.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Madrid va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, després de reconèixer que el recurs de cassació s'havia interposat en temps i forma, així com la legitimació de l'Ajuntament, va acordar inadmetre'l en considerar que mancava d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, sobre la base dels següents fonaments:
 - En primer lloc, respecte de l'al·legació que es tracta de l'anul·lació d'una disposició general, la Sala Tercera té declarat que la part recurrent ha de justificar la transcendència suficient de la disposició anul·lada que faci necessari un pronunciament del Tribunal Suprem, tal com es va establir en la interlocutòria d'1 de juliol de 2019.
 - En segon lloc, no és suficient, per a l'admissió del recurs de cassació, al·legar que es tracta d'una disposició de caràcter general i que, per això, es presumeix l'interès cassacional objectiu. Cal, a més, justificar per què en el cas concret existeix aquest interès, de conformitat amb el que disposa l'article 88.2.a) de la LJCA.

En aquest cas, la justificació es fonamenta en qüestions de fet i en la valoració de la prova pericial practicada, circumstàncies excloses de la cassació en virtut de l'article 87 bis.1 de la Llei 29/1998.

Per tot això, aquesta interlocutòria acorda la inadmissió a tràmit del recurs de cassació en no apreciar-se interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, basant-se en els arguments jurídics exposats.

3. [Sentència 635/2026](#), de 25 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'interessat davant la sentència de 23 de novembre de 2023 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que es casa i anul·la, i es fixa com a doctrina que l'Administració, després d'una sentència que ha ordenat la retroacció d'un **procés selectiu** i la repetició d'algun exercici per a algun aspirant que finalment el supera, no pot, en execució de la resolució judicial que ordena reconèixer-li els efectes administratius des de la data de presa de possessió dels primers aprovats, deixar de **considerar com a temps de servei actiu** aquells períodes en què l'aspirant, abans d'adquirir la condició funcional, va prestar serveis, passant-lo d'ofici a una situació administrativa diferent.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per majoria, acorda: d'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu interposat pel Sr. Jorge contra la sentència de 23 de novembre de 2023 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en via d'apel·lació, sentència que casa i anul·la; i, d'altra banda, estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Sr. Jorge contra la sentència de 7 de febrer de 2023, així com el recurs contenciós administratiu interposat davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de València contra la Resolució de 21 d'octubre de 2021 de la Direcció General de Funció Pública de la Generalitat Valenciana, que es deixa sense efecte per no ser ajustada a dret.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'origen del litigi es troba en l'execució de la sentència de 30 de novembre de 2017 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de València, que va estimar el recurs i va declarar la nul·litat de l'acord del tribunal qualificador de la convocatòria per cobrir diverses places del grup A1, Escala d'Administració Especial, subescala informàtica; disposant la publicació de les puntuacions finals i reconeixent com a situació jurídica individualitzada el dret del demandant a la retroacció de les actuacions, amb la convocatòria de nou del segon exercici pràctic i la publicació prèvia dels criteris de correcció, sense afectar els aspirants ja seleccionats.
- Posteriorment, el Sr. Jorge va superar el procés selectiu i va ser nomenat funcionari de carrera per resolució de 12 de maig de 2021, prenent possessió l'1 de juny de 2021; no obstant això, per resolució de 11 de juny de 2021, en execució judicial, es van retrotraure els efectes administratius al 5 de maig de 2008, data de presa de possessió dels altres aprovats.
- Mitjançant resolució d'11 de juny de 2021 se li va reconèixer una excedència voluntària per prestació de serveis en el sector públic; però, quatre mesos després, la resolució de 21 d'octubre de 2021 va deixar sense efecte aquesta situació, al·legant que havia prestat serveis com a funcionari interí, sense donar-li tràmit d'audiència.
- Davant aquesta resolució, el Sr. Jorge va interposar recurs contenciós administratiu, desestimat per sentència de 7 de febrer de 2023 del Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de València.
- Contra aquesta sentència es va interposar recurs d'apel·lació, que també va ser desestimat per sentència de 23 de novembre de 2023 del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Davant aquesta sentència, la representació del Sr. Jorge va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 13 de novembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs i declarar-lo d'interès cassacional.
 - Determinar que la qüestió consisteix a aclarir:

«Si l'Administració, després d'una sentència que ordena la retroacció d'un procés selectiu i reconeix efectes retroactius, pot no computar com a serveis actius els períodes en què l'aspirant va treballar abans d'adquirir la condició funcional».
 - Identificar com a normes interpretatives els articles 103 de la LJCA i 39.3 de la Llei 39/2015.

La sentència, després d'analitzar la jurisprudència (especialment les sentències 1333/2022 i 1659/2024), fixa la doctrina següent:

«L'Administració no pot, en executar una resolució judicial que reconeix efectes retroactius, excloure del còmput com a serveis actius els períodes en què l'aspirant va treballar abans de ser funcionari ni alterar d'ofici la seva situació administrativa».

En conseqüència, estima el recurs de cassació, casa i anul·la la sentència impugnada.

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, i es formula vot particular del magistrat Antonio Jesús Fonseca-Herrero Raimundo.

4. [Sentència 652/2026](#), de 27 de maig, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, referent a l'expropiació forçosa i la **indemnització substitutòria en cas d'impossibilitat material d'execució d'una sentència per la qual s'ordenava la devolució de la finca expropiada al seu propietari**; i estableix com a doctrina jurisprudencial que, en aquest cas, la valoració econòmica de la finca expropiada, als efectes d'indemnització substitutòria, serà el valor econòmic de la finca en el moment en què es dicti la interlocutòria d'impossibilitat d'execució material de la sentència ferma, i no el valor econòmic de la finca en el moment de l'ocupació com a conseqüència del procediment d'expropiació.

La sentència de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem acorda que no procedeix (desestimació) el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació

de la jurisprudència interposat pel Sr. Ignacio contra la sentència de 13 de juny de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana; fixant com a doctrina jurisprudencial que, en els supòsits en què no pot executar-se una sentència per la qual s'ordenava la devolució d'una finca expropiada –de manera no ajustada a dret– al seu propietari, el valor substitutiu de la finca, a efectes d'indemnització substitutòria, serà el valor econòmic de la finca en el moment en què es dicti la interlocutòria judicial que reconegui la impossibilitat material d'execució de la sentència ferma, i no el valor econòmic de la finca en el moment de la seva ocupació per l'Administració.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Castelló, en el procediment d'execució de títols judicials, va dictar una interlocutòria el 15 d'abril de 2020 declarant la inexecutabilitat de la sentència ferma de 29 de setembre de 2016; dictant posteriorment una segona interlocutòria judicial de 24 de juliol de 2023, en la qual es va acordar fixar la indemnització substitutòria per la impossibilitat material d'execució de la sentència, en concret el pronunciament de devolució de la possessió de la finca expropiada al seu legítim propietari, valorant l'immoble en el moment de l'ocupació i amb la normativa vigent en aquell moment en la quantitat de 4.330.138 euros més els interessos legals meritats des d'aquell moment.
- Contra aquesta resolució, la representació processal de l'Ajuntament de Vila-Real (Castelló) va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que, mitjançant sentència de 13 de juny de 2024, va estimar el recurs, revocant les interlocutòries impugnades i acordant que es fixés a favor del Sr. Ignacio una indemnització substitutòria valorada en el moment en què es declarà la impossibilitat material de restitució del bé expropiat, per aplicació del Reial decret 1492/2011, de 24 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament de valoracions de la Llei del sòl.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del Sr. Ignacio va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 13 de setembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu consisteix a:

«Reafirmar, reforçar, complementar o, si escau, matisar la jurisprudència sobre el règim indemnitzatori davant la inexecutabletat de les sentències establert a l'article 105.2 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, concretament pel que fa a la determinació del moment de valoració d'una indemnització substitutòria en cas d'expropiació urbanística».
- Fixar com a normes jurídiques que han de ser objecte d'interpretació l'article 105.2 de la LJCA en relació amb la disposició addicional de la Llei d'expropiació forçosa de 16 de desembre de 1954 i l'article 34.3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.

La Secció Cinquena de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, després d'analitzar les al·legacions de les parts i la seva pròpia doctrina jurisprudencial, resol la qüestió plantejada en el sentit de reafirmar que el moment en què s'ha de fixar la indemnització per la declaració d'inexecució de sentències fermes per impossibilitat material és aquell en què es dicta aquesta declaració, i no el moment de l'ocupació de la finca expropiada.

Per tot això, i una vegada reafirmada la doctrina jurisprudencial, la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem acorda que no procedeix el recurs d'interès cassacional interposat pel Sr. Ignacio contra la sentència de 13 de juny de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

5. [Sentència 684/2026](#), de 3 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'acorda que no procedeix i es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Ajuntament de València contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i es fixa doctrina relativa a la nul·litat d'una **ordenança municipal reguladora de la contaminació acústica** en el sentit que l'establiment de distàncies mínimes té cobertura legal en la normativa autonòmica de contaminació acústica, però només pel que fa als establiments públics que desenvolupen una activitat musical, i que aquestes limitacions han de ser necessàries i proporcionades, rebutjant-se la regla general d'imposició de limitacions de distància entre establiments com a mecanisme de control del soroll.

La Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació processal de l'Ajuntament de València contra la sentència de 30 de juliol de 2024 dictada per la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que havia estimat el recurs contenciós administratiu interposat per l'Associació SOS Hostaleria i l'Associació Valenciana d'Operadores de Màquines Recreatives contra l'acord del Ple de l'Ajuntament de València, de 30 de març de 2023, pel qual es va aprovar definitivament l'ordenança reguladora de protecció contra la contaminació acústica, declarant no ajustada a dret la implantació de distàncies mínimes entre establiments públics per evitar l'acumulació de sorolls, en considerar que suposa una restricció a l'accés a una activitat econòmica o al seu exercici.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament de València, en sessió de 30 de març de 2023, va aprovar definitivament l'ordenança reguladora de la protecció contra la contaminació acústica.
- Les associacions SOS Hostaleria i Associació Valenciana d'Operadores de Màquines Recreatives van interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que va estimar el recurs mitjançant sentència de 30 de juliol de 2024.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de València va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de juny de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja consisteix a determinar:

«Si el control de les potestats discrecionals de l'Administració en l'elaboració i l'aprovació d'una ordenança permet examinar les condicions imposades en matèria de soroll i la seva incidència en l'accés i exercici d'una activitat econòmica, d'acord amb els articles 5 i 17 de la Llei 20/2013, de garantia de la unitat de mercat, en relació amb la Llei 17/2009».

- Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 5 i 27 de la Llei 20/2013 i l'article 3.11 de la Llei 17/2009.

La sentència, després d'analitzar aquests preceptes i les al·legacions de les parts, així com els principis de necessitat i proporcionalitat en la imposició de limitacions, resol la qüestió en els termes següents:

«La imposició de distàncies mínimes entre establiments públics com a mesura de control del soroll pot constituir una restricció a l'accés i exercici d'una activitat econòmica, per la qual cosa exigeix que l'Administració justifiqui i motivi la necessitat i proporcionalitat de les mesures adoptades».

En conseqüència, es rebutja la idea d'establir amb caràcter general limitacions de distància entre establiments com a mecanisme de control de la contaminació acústica, llevat que es justifiqui adequadament la seva necessitat i proporcionalitat, en coherència amb els principis de llibertat de mercat i llibertat d'accés a les activitats econòmiques.

Atès que en el cas concret no es va acreditar en l'expedient administratiu l'existència d'informes o memòries tècniques que justifiquessin aquestes mesures, el Tribunal Suprem acorda desestimar el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de València i confirma la sentència de 30 de juliol de 2024 dictada pel Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

6. [Sentència 686/2026](#), de 3 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal d'una UTE adjudicatària d'un contracte d'obres davant la sentència de 29 de maig de 2024 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i es ratifica la doctrina segons la qual, **en cas d'abonament demorat de les certificacions d'obra, aquestes han d'incloure les quotes de l'IVA sense necessitat que el contractista acrediti el seu ingrés a l'Agència Tributària**, d'acord amb el **concepte de «quantitat deguda» establert a la Directiva 2000/35/CE** i conforme a la doctrina del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la UTE Conservación CIT de Castellón contra la sentència de 29 de maig de 2024 dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana; així mateix, ratifica la doctrina fixada per la Sala Tercera del Tribunal Suprem en la sentència núm. 1614/2022, de 5 de

desembre, referida a contractes de serveis, conforme a la qual, en els supòsits de demora en el pagament de les certificacions d'obra, s'hi han d'incloure les quantitats corresponents a les quotes de l'IVA, sense necessitat que el contractista acrediti haver ingressat aquestes quantitats a l'Administració tributària, d'acord amb el concepte de «quantitats degudes» establert a la Directiva 2000/35/CE i amb la interpretació del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La sentència del Tribunal Suprem té el seu origen en la sentència dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana de 29 de maig de 2024, que va declarar que l'abonament tardà de les certificacions d'obra no havia d'incloure la quota de l'IVA, excepte en el cas de la certificació final, en considerar que totes les certificacions es van produir abans de l'acta de recepció de les obres.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'UTE adjudicatària del contracte d'obres va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de juny de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu.
 - Declarar que la qüestió cassacional consisteix a determinar:

«Confirmar, matisar o revisar la doctrina relativa a la inclusió o no de la quota de l'IVA en la base de càlcul dels interessos de demora derivats del retard de l'Administració en el pagament de certificacions d'obra en contractes públics».
 - Identificar com a normes objecte d'interpretació els articles 216.4 del TRLCSP, 198.4 de la Llei 9/2017 i l'article 2.8 de la Directiva 2011/7/UE.

La sentència, després d'analitzar la normativa aplicable i la doctrina del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, resol la qüestió en el sentit següent:

«La quota de l'IVA s'ha d'incloure en la base de càlcul dels interessos de demora pel retard de l'Administració en el pagament de les certificacions d'obra, sense que sigui exigible que el contractista acrediti haver ingressat prèviament aquest import a la hisenda pública».

Aquesta conclusió es fonamenta en els motius següents:

- Els conflictes sobre la morositat en el pagament de l'IVA han de ser objecte d'una interpretació uniforme conforme a la doctrina del TJUE, especialment la sentència de 10 d'octubre de 2022, que confirma que no és exigible l'ingrés previ de la quota.
- La jurisprudència del Tribunal Suprem (sentència de 5 de desembre de 2022) estableix que la quota de l'IVA forma part de la base per calcular els interessos de demora, sense necessitat d'acreditació prèvia del seu pagament.
- El pagament tardà de l'Administració altera el funcionament normal de l'IVA i desplaça el moment del seu meritament, afectant la seva realitat econòmica i la periodificació del tribut, de manera que la inclusió de l'IVA té també una funció dissuasòria.
- El concepte de «quantitat deguda» de la Directiva 2000/35/CE no estableix cap distinció segons el moment en què el subjecte passiu ingressa l'impost ni segons la manera de pagament.

Per tot això, la sentència estima el recurs de cassació, casa i anul·la la sentència impugnada i ratifica la doctrina jurisprudencial establerta per la Sala Tercera del Tribunal Suprem en la sentència de 5 de desembre de 2022.

7. [Sentència 691/2026](#), de 3 de juny, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es declara no procedent el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal d'una entitat mercantil contra la sentència de 15 de novembre de 2023 dictada per la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, i es fixa la doctrina jurisprudencial relativa a les **notificacions electròniques i al còmput del termini per a la interposició del recurs contenciós administratiu**.

La Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència, declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil Sobresga S.L. contra la sentència de 15 de novembre de 2023 dictada per la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, fixant doctrina jurisprudencial en relació amb les notificacions electròniques i el termini per interposar accions judicials en els termes següents.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Per resolució de 12 de maig de 2022 l'Ajuntament de A Coruña va desestimar la reclamació de danys i perjudicis formulada per la mercantil Sobresga S.L. en matèria urbanística.
- Contra aquesta resolució, la representació processal de la citada societat va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 4 de A Corunya, el qual, mitjançant interlocutòria de 7 de febrer de 2023, va acordar la inadmissió a tràmit del recurs i l'arxivament de les actuacions per manca de presentació de la demanda en termini, prèvia declaració de caducitat.
- Contra aquesta resolució, la representació processal de la mercantil va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, que va ser desestimat per sentència de 15 de novembre de 2023, confirmant íntegrament la interlocutòria del Jutjat número 4 de A Corunya i la inadmissió del recurs per presentació extemporània de la demanda, en haver estat presentada després de les 15.00 hores del dia hàbil següent a la finalització del termini.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la societat va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 12 de gener de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu consisteix a determinar:

«Com s'ha de computar el termini de tres dies quan el destinatari d'una notificació electrònica no accedeix al seu contingut i, en relació amb aquest còmput, fins a quin dia i hora es pot presentar la demanda en el procediment contenciós administratiu».
 - Identificar com a normes objecte d'interpretació els articles 135.5 i 162.2 de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil, i els articles 52.2 i 128.1 de la Llei 29/1998, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La sentència, després d'analitzar aquests preceptes i les al·legacions de les parts, fixa la doctrina jurisprudencial en els termes següents:

- L'article 52.1 de la LJCA estableix un termini de 20 dies per formular la demanda, i el seu apartat 2 disposa que, si no es presenta dins aquest termini, s'ha de declarar la caducitat del recurs, si bé s'admetrà la demanda si es presenta el mateix dia en què es notifica aquesta declaració.
- D'acord amb l'article 162.2 de la Llei d'enjudiciament civil, quan la notificació es realitza per mitjans electrònics i el destinatari no accedeix al seu contingut en el termini de tres dies, aquesta es considera practicada i produeix tots els seus efectes.
- Per tant, si durant aquest termini no s'accedeix a la notificació, aquesta s'entén practicada el tercer dia.
- Si la demanda es presenta dins d'aquest termini de tres dies, en qualsevol d'ells, es neutralitza l'efecte de la declaració de caducitat.
- Si transcorren aquests tres dies sense presentar la demanda, encara és possible fer-ho fins a les 15.00 hores de l'endemà d'acord amb l'article 135.5 de la LEC, és a dir, fins a les 15.00 hores del quart dia des de la remissió de la notificació.

Aplicant aquesta doctrina al cas concret, la sentència conclou que la demanda es va presentar fora de termini i, en conseqüència, declara que no procedeix el recurs de cassació interposat per la representació processal de la mercantil Sobresga S.L. contra la sentència de 15 de novembre de 2023 dictada per la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA SOCIAL

8. Sentència 1339/2026, de 4 de juny, de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, referent al **reconeixement de la condició de personal fix** d'una treballadora que **durant més de 25 anys havia encadenat contractes temporals** en una guarderia d'una fundació pública i que havia superat el **procés selectiu d'estabilització** però no havia obtingut plaça per insuficiència del nombre de places convocades.

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia del País Basc va estimar el recurs de suplicació interposat contra la sentència de 25 de febrer de 2026 dictada per la Secció Social del Tribunal d'Instància de Bilbao per la representació legal de la Sra. XXX, treballadora d'una guarderia municipal i afiliada al sindicat Comissions

Obreres, i declara que la relació laboral mantinguda amb l'Ajuntament de Portugalete (Fundació Pública de Serveis Socials Municipals de la Infància-Guarderia) és de caràcter fix, obligant aquesta entitat a estar i passar per aquesta declaració i les seves conseqüències. No es fa imposició de costes processals.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Des del 3 de novembre de 1995 la Sra. XXX presta serveis com a treballadora d'una guarderia a l'Ajuntament de Portugalete, a través de la Fundació Pública de Serveis Socials Municipals de la Infància-Guarderia.
- Des del primer contracte l'any 1995 ha encadenat 31 períodes de prestació de serveis, d'acord amb l'informe de vida laboral.
- L'últim vincle neix l'1 de setembre de 2022, quan va ser nomenada funcionària interina per vacant. Amb anterioritat havia prestat serveis de manera ininterrompuda des de l'1 de setembre de 2018 fins al 31 d'agost de 2022.
- L'Ajuntament de Portugalete tenia aprovada una relació de llocs de treball en què constaven 3 places d'ajudant de guarderia.
- L'Ajuntament va convocar el procés d'estabilització d'aquestes places, la interessada s'hi va presentar i el va superar, però no va obtenir plaça per insuficiència del nombre de places convocades, per la qual cosa va ser declarada personal indefinit no fix.
- Davant aquesta situació, la representació processal de la Sra. XXX va interposar reclamació laboral davant la Secció Social del Tribunal d'Instància de Bilbao, que la va desestimar i va declarar ajustat a dret el reconeixement com a personal indefinit no fix.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Sra. XXX va interposar recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que, mitjançant aquesta sentència, l'estima i reconeix la condició de personal fix, atès que havia superat un procés selectiu d'acord amb els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, tot i no haver obtingut plaça per insuficiència de les convocades.

Els fonaments jurídics de la sentència són els següents:

- La Sala afirma que la superació d'un procés selectiu és suficient, si es tracta d'una convocatòria per a llocs fixos i no temporals, per consolidar la fixesa, ja

que acredita el compliment dels requisits de l'article 103.3 de la Constitució espanyola.

- Es declara que és irrellevant que aquesta superació es produeixi abans, durant o després d'una situació de contractació temporal prolongada i irregular, ja que entendre-ho d'una altra manera seria contradictori i vulneraria el principi segons el qual «ningú no pot anar contra els seus propis actes».
- La Sala considera que els treballadors que han patit contractació abusiva i han superat processos selectius sense obtenir plaça es troben en pitjor situació que aquells que han estat reconeguts com a fixos després de superar processos comparables, la qual cosa constitueix una vulneració del principi d'igualtat de l'article 14 en relació amb l'article 103.3 de la Constitució.
- Finalment, reconeix l'existència d'una vulneració del dret a la no discriminació per raó d'edat («edatisme»), ja que la llarga durada de les contractacions temporals ha fet que molts treballadors arribin a una edat que dificulta l'accés a llocs fixos mitjançant processos selectius, situant-los en desavantatge respecte de les noves generacions, especialment en matèria de noves tecnologies.

Per tot això, la Sala estima el recurs de suplicació interposat per la representació processal de la Sra. XXX davant la sentència de 25 de febrer de 2026 i declara l'obligació de l'Ajuntament de Portugalete de reconèixer la recurrent com a personal fix.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

9. [Sentència 256/2026](#), de 5 de maig, de l'Audiència Provincial d'Osca, que estableix les **diferències entre les figures jurídiques del comodat i del precari**.

La sentència comença afirmant que la figura del comodat té el seu origen en el dret romà, on era definit com un préstec d'ús, fundat en una relació de bona fe i amistat.

En canvi, el precari, que també té el seu origen en el dret romà, significa «obtingut a base de pregaries». Així, els patricis cedien el gaudi de les seves terres exclusivament com un favor a tercers i a petició d'aquests.

Pel que fa a les diferències que recull la citada sentència, són les següents:

- El comodat està regulat als articles 1741 i següents del Codi civil, mentre que l'ordenament jurídic no regula el precari com a figura substantiva, sinó l'acció judicial per recuperar la possessió, que és l'acció de desnonament per precari.

- El comodat és un contracte i el seu compliment no pot quedar a l'arbitri d'una de les parts contractants, de conformitat amb l'article 1256 del Codi civil. En conseqüència, només es pot resoldre per les causes generals d'extinció dels contractes: expiració del termini, finalització de l'ús pactat o necessitat urgent del comodant.

En canvi, la figura del precari no és un contracte i, per tant, no es regeix per les causes d'extinció pròpies dels contractes.

Sobre aquesta base, la sentència afirma que el nostre ordenament jurídic reserva la figura del comodat a aquells supòsits en què existeixi una veritable relació contractual caracteritzada per un ús concret de la cosa o per una durada determinada, reforçant d'aquesta manera la línia jurisprudencial consolidada.